

Вяра

17.11 по еретическия, †04 ноември по православния календар - Св. преподобни Иоаникий Велики. Св. мъченици епископ Никандър и Ермей презвитер. Св. блажени Симон Юриевецки

Житие на преподобния наш отец Иоаникий Велики (846 г.)

*Св. преподобни
Иоаникий
Велики. Фреска
от Атон,
манастир
Дионисиат.
1547 г.*

Преподобният Иоаникий се е родил във Витинска област, в едно село, носещо името Марикати. Баща му се казвал

Миристрикий, а майка му - Анастасия. Когато Иоаникий поотраснал, родителите му поръчали да пасе домашния добитък. Макар и да не изучавал науките, той превъзхождал по разум много учени, защото изучил Господните заповеди. Следвайки внушенията на вразумяващия го Свети Дух, той бил много добродетелен, кротък, смирен, търпелив и послушен, а към молитвата имал такова усърдие, че често, като оставял стадото си, по цели дни стоял на някое уединено място и усърдно се молел на Бога. Когато се уединявал на молитва, осенявал стадото си с кръстното знамение и то никога не се разпилявало и не го похищавали нито зверове, нито крадци и блаженият отрок, връщайки се вечер от своето уединение, откарвал стадото у дома.

Така прекарвал живота си светецът до встъпването си в юношеска възраст. По това време в Гърция царувал нечестивият Лъв, син на Константин Копроним, заразен от иконоборческата ерес. Този цар започнал да събира във войската си младежи от цялата империя, отличаващи се с красота и храброст. Изпратените от него да събират младежи за войската дошли и във Витинската област. Те посетили селото, в което живеел Иоаникий, и видели, че този младеж бил красив, имал висок ръст и силно тяло и бил способен за военна служба; затова те го взели и го зачислили като ексувитор. Оттогава Иоаникий започнал военната си служба и с мъжеството си бил страшен за враговете, а с кротостта и смирението си - приятен на своите другари; но най-угоден бил на Бога, тъй като внимателно и усърдно спазвал Неговите свети заповеди. Но дяволът от завист към добродетелния живот на Иоаникий го увлякъл в иконоборческата ерес. По това време тази ерес предизвиквала големи смутове в Църквата Божия: от Господните храмове се изхвърляли светите икони, а тези, които им се покланяли, били подложени на преследване. И той бил така прелъстен от тази ерес, че не

искал и да чуе за светите икони. Но Бог, Който иска всички да се спасят, спасил и него от това прелъстяване по следния начин.

По Божий промисъл той бил изпратен със своя отряд на изток и на връщане оттам минал през планината Олимп, на която по това време живеел един монах, отличаващ се с особена прозорливост. Този монах, като узнал от Божия Дух, че край него минава Йоаникий със своя отряд, излязъл от своята пустинна келия и му казал:

- Чедо Йоаникий! Ако се наричаш християнин, защо презираш иконата на Христа? Всичките ти подвизи в добродетелния живот са напразни, ако нямаш права вяра.

Като чул това, Йоаникий се удивил, че го нарича по име този, който не го познавал, и че за неговите дела знае човек, който никога не го е виждал. И като разбрал, че говорещият с него е изпълнен с Божия Дух и че той е узнал за всичките му дела по силата на своята прозорливост, Йоаникий паднал пред него на земята, покланял му се и го молел за прошка. Той казал, че е съгрешил поради незнание и обещал да въздава подобаваща чест и поклонение на иконата на Христа, както и на изображенията на всички светии. Оттогава блаженият Йоаникий започнал усърдно да почита светите икони и дълбоко се разкайвал за това, че поради невежеството си ги презирал. Желаяйки да заглади греха си, той започнал да изнурява себе си с пост и по различни начини да умъртвява плътта си. Докато пребивавал под покрива на царския дворец, той спял на гола земя, молел се по цели нощи, вкусувал съвсем малко храна; и когато му се налагало да бъде на обща трапеза с войниците, той се стараел да скрие своето постничество от тях.

Като прекарал цели шест години в такива подвизи, срещу гърците с голяма сила се опълчили българите и започнали да

опустошават Тракия. Гръцкият цар излязъл срещу тях с цялата си войска, в която тогава се намирал и блаженият Йоаникий. Когато двете войски се срещнали и започнали сражението и българите взели да надделяват над гърците, Йоаникий показал изключителна храброст, поразявайки чужденците като нов Давид; той пред лицето на самия цар спасил своя отряд от вражеските мечове, мъжествено отблъсквайки нападението на враговете и посичайки ги като тръстика. Избавил и един знатен гръцки велможа, влязъл в битка с българите, когото те вече били взели в плен: Йоаникий се нахвърлил върху тях и едни съсякъл с меча си, други прогонил и така освободил пленения велможа. Царят обърнал внимание на неговата храброст и го попитал за отечеството, произхода и името и записал всичко това в паметната книга, за да почете след края на сражението такъв храбър воин с висок сан и с други подаръци. Междувременно Йоаникий видял един българин, страшен на вид, подобен на Голиат, който преградил пътя на гърците и ги убивал, устремил се към него и начаса го обезглавил. Такова било мъжеството на блажения Йоаникий в борбата против видимите врагове; то предсказвало бъдещата му борба с невидимите врагове и победата му над тях.

На връщане след войната, когато минавал край Олимпийската планина, Йоаникий си спомнил за монаха, който излязъл пред него от пустинята, и го изобличил в иконоборческата ерес. Като си спомнил за това, той решил в ума си да остави всичко, да се засели на тази планина и да живее в безмълвие като монах, общувайки единствено с Бога. Скоро изпълнил решението си. Защото, когато дошъл в царската столица, за проявеното от него мъжество в битките, Йоаникий трябвало да получи почетно звание и подаръци от царя, но той презрял всичко това, смятайки го за смет. Отделил се от своите бойни другари и на двадесет и петата година от военната си служба отишъл при монасите, за да

започне нова борба - против “поднебесните духове на злобата”. Пристигнал в Авгарския манастир и бидейки добре приет от живеещите там монаси, открил на игумена Григорий намерението си да отиде в пустинята и да живее там в уединение и безмълвие.

Игуменът отначало одобрил решението му, но после казал:

- Макар и да е добро това, което си намислил, възлюбени, аз не те съветвам направо да избираш пустинническият живот и да се отделяш от хората, преди да привикнеш към монашеските устава и обичаи. И така, най-напред поживей с добродетелни и опитни монаси, научи от тях в кои часове и как трябва да извършваш молитва, научи се на смиреномъдрие, послушание и кротост и след това вече можеш да отидеш в пустинята. Опасявам се, чедо, като започнеш да водиш такъв живот, без да си обучен, да не бъдеш уязвен от самия себе си и победен от врага, вместо ти да го уязвиш и победиш.

Иоаникий се вслушал в този полезен съвет, за известно време оставил своето намерение и започнал да живее с благочестиви мъже, за да привикне към техния добродетелен живот. Той се вглеждал в монашеските устава и живота в три манастира и в началото се учел в Авгарския манастир, след това отишъл в друг манастир, наречен “Утотелас”, и бидейки необразован, там започнал да се учи да чете и пише. Като видял, че този манастир често се посещава от миряни и заради тях се нарушава монашеското безмълвие, той си тръгнал оттук и отишъл в трета обител, Антидиевата, където прекарал две години. Там изучил тридесет Давидови псалми и получил голяма полза за монашеския живот от тамошните монаси.

След изтичането на двете години у Иоаникий отново се разгоряло желанието да живее в пустинно безмълвие и той възнамерявал да се изкачи на близката планина, да се засели

там в уединение и да започне пустиннически живот. Но преди това прекарал седем дни в пост и усърдно се молел на Бога да му бъде ръководител по пътя, който избрал. На седмия ден този нов Моисей чул глас свише, заповядващ му да се изкачи на тази планина. Той излязъл от Антидиевия манастир и побързал към близката планина. Като се изкачил на нея, започнал да търси място за живеене. И ето, видял двама монаси пустинножителите, които носели власеници и се хранели с растящите в пустинята треви. Блаженият се приближил към тях и им се поклонил; а те станали, произнесли молитва и после започнали да беседват с него. Той им разказал всичко за себе си и им открил своите намерения, а монасите от своя страна не го оставили без вразумление. Те му предсказали, че след петдесет години подвижничество, в самия край на живота му, ще му бъде причинено изкушение от завистливи хора, “но - казвали светиите - горчивите последствия от това изкушение ще паднат върху техните глави, а ти няма да претърпиш никакво зло”, което се сбъднало, както ще видим по-нататък. Като предсказали това на Йоаникий, блажените пустинници му дали дреха от косми, която на местния език се наричала “левитонар”. Тази дреха била за Йоаникий като непроницаем щит против всички вражески стрели, както впоследствие сам разказал за това. След края на душеполезната беседа пустинниците си тръгнали и отишли в отдалечената пустиня, а той се отправил към планината, която се наричала Трихаликс, и прекарал там, без да има келия, под самия покров на небето. Като узнал за това, игуменът на Авгарския манастир Григорий му построил неголяма колиба в планината, в която блаженият можел да се скрива от бурята, дъжда и снега - и той се затворил и прекарвал в нея. По-късно при него започнали да идват манастирските братя, които желаели да се насладят на неговата душеполезна беседа. Това му било неприятно, защото нарушавало неговото безмълвие, и затова оставил тази планина и започнал да търси друго място за безмълвен живот.

Минавайки край едно село, намиращо се в Хелеспонт, той видял близо до него друга висока планина с непроходими дебри и скали, заселил се в нея, изкопал тясна и дълбока пещера в земята и заживял в нея, без да излиза. Храна получавал от един козар, който пасял козите на тази планина. Веднъж в месеца той донасял на светеца малко хляб и вода и за това получавал от него висшия дар на благословието и молитвата. Светецът се подвизавал там три години, молейки се денем и нощем и прославяйки Бога. Като пеел Давидовите псалми, той към всеки стих добавял следните слова:

- Упованието ми е Отец, прибежището ми е Христос, покровът ми е Дух Светий.

Така се утешавал светецът, като повтарял тези слова; по неговия пример мнозина и сега имат обичай често да ги произнасят.

След тригодишно пребиваване в тясната пещера светецът веднъж отишъл в една църква, която се намирала недалече. Случайно в църквата дошли няколко войници, които някога служили заедно с него и му били близки. Единият от тях, като го видял, го познал и го прегърнал, плакал от радост и му припомнял за предишния им живот и за храбростта, която показвали в битките, както и за почестите, които Йоаникий се удостоил да получи от царя. Войникът се удивлявал защо той, оставяйки всичко това, предпочел да живее в нищета. Когато този войник се обърнал към другия, желаейки да му разкаже за Йоаникий, блаженият се отдалечил от тях и в желанието си да се скрие от всички, отишъл в Контурийската планина, където имало много зверове и змии. Светецът се заселил там, избягвайки човешката слава; той живеел със зверовете и змиите и казвал заедно с Давид: “ето, отдалечих се, бягайки, и се въдворих в пустинята, очаквах Бога, спасяващ ме от малодушие и от бури”.

След много време блаженият решил да отиде в Ефес в църквата на свети Иоан Богослов, за да се помоли там. По пътя към Ефес, минавайки край един молитвен дом по залез слънце, той срещнал двама съпрузи, отиващи в този дом да се помолят за починалите си родители. Като го видели, съпрузите се изплашили, защото той бил страшен: висок на ръст, облечен в дрипи, бос и целият обрасъл с косми. Светецът, като видял, че треперят от страх, кротко им казал:

- Не бойте се, деца, но ми кажете, накъде води този път?

Те казали, че пътят отива към реката, която по това време била пълноводна, така че не било възможно да се премине от другата страна без лодка. Той тръгнал към реката и като се приближил към нея, поотпочинал, а в полунощ станал и преминал на другия бряг по водата като по суша, без да си намокри краката. Когато дошъл в Ефес и се приближил към храма на свети Иоан Богослов, църковната врата сама се отворила пред него. Като влязъл вътре, той усърдно се помолил, кланяйки се и целувайки светата икона на възлюбения Христов ученик. Когато излязъл от църквата, дверите се затворили сами и той отново тръгнал на път, връщайки се в своето жилище на Контурийските планини. Тогава му се случило да мине край един женски манастир където живеела монахиня, с младата си дъщеря, която, бидейки обзета от плътска страст, искала да остави монашеския живот и майка си, да се върне в света и да се омъжи. Майката със сълзи я умолявала да претърпи плътската бран заради Христа, да не оставя монашеството и да не се отдава на поругание и погибел на беса. Но тя не била в състояние да убеди тази, която горяла от пламъка на страстите и вече била решила да избяга от манастира. Като узнал всичко това, блаженият Иоаникий изпитал жалост към тази девица, повикал я и ѝ казал:

- Чедо, сложи ръката си на шията ми.

Когато девицата направила това, светецът със сълзи се помолил на Бога тя да се избави от своята страст и от дяволското изкушение и цялата тежест на нейните страдания и плътски страсти да премине върху него. Така и станало. Девицата се освободила от всички нечисти мисли и плътски похоти и останала в своя манастир, прекарвайки живота си в безстрастие и угаждане на Бога; а блаженият продължил по своя път към Контурия. По пътя той почувствал в себе си пламъка на плътската похот и като страшна буря го нападнали скверни помисли; нечистите страсти се развълнували в него, кръвта му кипяла като в котел и всички мъчения, които претърпявала тази девица, преминали върху блажения Иоаникий. Той мъжествено ги претърпявал, като натоварил плътта си с големи подвизи. Веднъж в една пукнатина в планината видял огромна змия, гнездяща се там, и решил да се остави да бъде изяден от змията и по-добре да умре, но да не даде простор на нечистите мисли и да оскверни своето чисто тяло. Той се хвърлил към змията, мислейки, че тя ще го погълне, но змията не искала да се докосне до него. Когато Иоаникий започнал да я дразни, желаяйки да бъде ухапан, змията неочаквано се оказала мъртва. От този час у Иоаникий престанали да се появяват скверни помисли, страстта угаснала, похотта утихнала и спокойствието се върнало в тялото му. Заедно с това му била дадена власт да настъпва на видими и невидими змии и да смазва главите им. Веднъж светецът стоял и пеел Давидовите псалми и изведнъж купчината камъни, намираща се наблизо, започнала да се клати. Като погледнал към нея, светецът видял намиращата се сред камъните голяма змия. Докоснал я с тоягата си и тя в същия миг издъхнала. Друг път, през зимата, светецът влязъл в една дълбока пещера и намерил живееща в нея змия, чиито очи горели като огън. Без да се досеща, че пред него стои

змия, и мислейки, че това е пламък, светецът събрал дърва и започнал да ги слага върху змията, искайки да се стопли на огъня. Тогава змията се отърсила, хвърлила от себе си дървата и светецът видял, че това било змия. Но той не се изплашил, а се настанил в дясната част на пещерата и останал тук заедно със змията, докато свършила зимата.

Към края на дванадесетата година от пребиваването му в пустинята, глас свише му заповядал да отиде в манастира, наречен "Еристе", и там да се облече в монашески чин. Той веднага тръгнал към споменатия манастир и като пристигнал по време на жътва, казал за себе си на игумена на манастира, Стефан. Игуменът, като казал сутринта обичайните молитви, облякъл в монашески образ преподобния Йоаникий, който впрочем вече бил свършен монах, и превъзхождал мнозина със своите подвизи. Облечен в монашески одежди, той започнал още повече да се подвизава, издигайки се от едни трудове към други. Заселил се в една местност, наречена Критама, и си направил железни вериги, дълги шест лакти, и прекарал в затвор и вериги три години като доброволен затворник и Христов мъченик.

След три години Йоаникий пожелал да отиде в Хелидон, за да види там великия измежду постниците Георгий. Той свалил от себе си веригите и тръгнал на път, а когато стигнал до реката, наречена Горам, видял една змия, която вълнувала водата в реката и спирала течението ѝ: той я умъртвил с молитва и кръстното знамение. Като отишъл при великия Георгий, той прекарал с него три години, изучил от него целия Псалтир и после отново се оттеглил в Антиохийската обител заедно със своя ученик Пахомий.

Много поучителни са някои събития от живота на преподобния Йоаникий. По време на пребиваването си в Авгарската обител, веднъж той отишъл заедно с други монаси

да се поклони в построената на близката планина нова обител. Когато се приближил към планината, от пустинята се показал необичайно голям козел. Вървящите заедно с преподобния монаси започнали да мислят как да хванат козела, от чиято кожа би могло да се получи хубав мях. Преподобният, като узнал за помисъла им, заповядал на един монах на име Сава да отиде и да доведе козела при него. Сава казал:

- А ако козелът избяга, как да го догоня?

Светецът му казал:

- Направи само това, което ти казах, и козелът сам ще дойде при тебе и ще те последва.

След това се обърнал към другите монаси и ги попитал:

- Козята кожа подходяща ли е да се направи мях от нея?

И те казали:

- Много е подходяща; ние и преди мислехме същото.

Когато козелът бил доведен, преподобният започнал да го гали с ръка и в същото време учел братята да щадят животните и да сдържат желанията си; и след това отново пуснал козела на пасището.

Преподобният имал и дар на прозорливост; той предсказал скорошната смърт на цар Никифор и предсказанието му се сбъднало: царят умрял, бидейки ранен в сражение с българите. Той предсказал и скорошната смърт на започналия да царува след Никифор, неговия син Ставрикий. Когато живеел на Прусентийската планина, намираща се близо до високата планина Олимп, там имало един монах на име Гурий, човек лицемерен, търсец слава от хората, и в действителност прославян от всички като велик подвижник. Този монах, виждал, че още е далече от истиннодобродетелния подвижник

свети Йоаникий, бил уязвен от завист към него. Като желяел да го погуби, той дошъл при него като Иуда с коварни думи и сложил отрова в питието му. Преподобният, като човек незлобив, мислел, че Гурий изпитва искрена любов към него и не подозирайки нищо, изпил смъртоносната отрова; веднага след това почувствал страшни мъки и дори започнал да се страхува за живота си. Но Бог не допуснал Неговият угодник безвременно да си отиде от такава смърт и изпратил на помощ на Своя светец мъченик Евстатий, който му се явил във видение, изцелил го от болестта и му възвърнал здравето. В знак на благодарност за това преподобният построил там храм в чест на светия великомъченик Евстатий и устроил при него манастир.

Една нощ преподобният, докато стоял на молитва, имал следното видение: от източната страна на планината се открил извор, от който извираше вода в изобилие, а около него имало множество овце, които пиели от нея. Светецът се удивлявал на това видение, защото знаел, че в тази пустиня никога не е имало нито извор, нито овце. На сутринта той отишъл на това място, не намерил нищо, но мястото се оказало много добро и удобно за живеене. Преподобният узнал от старците, че някога на това място имало църква на Пресвета Богородица и си обяснил своето видение така: изворът, от който в изобилие извираше вода, е благодатта на Пресвета Богородица, която трябвало да се излива на това място, а овцете са хората, получаващи благодат от Пресвета Богородица. И преподобният започнал да полага всички усилия за възстановяването на църквата в чест на Пресвета Богородица на това място, което в скоро време му се удало. Той изградил прекрасна църква, устроил манастир и събрал множество братя с помощта и съдействието на Препоблагословената Богородица.

При построяването на църквата преподобният Йоаникий се

трудел сам, носел камъни и помагал на строителите. Веднъж, когато протегнал ръка, за да вземе камък от земята, изпод камъка изпълзляла една ехидна, ухапала го по ръката и увиснала на нея. Той, като нов Павел, я отърсил, без да претърпи никаква вреда от нея.

Като се молел, преподобният се издигал нагоре не само духом, но и телом. Веднъж неговият ученик и подражател на светия му живот, блаженият Евстратий, когато преподобният отивал сам да се помоли в църквата, тайно го последвал и като се скрил в един ъгъл на църквата, внимателно се вглеждал как се моли преподобният. Той видял, че преподобният е издигнал ръцете си нагоре и издигайки се високо над земята, стоял във въздуха и се молел и това го ужасило. След края на молитвата преподобният отново стоял на земята и като забелязал Евстратий, се опечалил и казал:

- Писано е: “злият няма да се настани при Тебе”, а ти се осмели скришом да гледаш моята грешна молитва.

Преподобният забранил на Евстратий да разказва на когото и да е за това.

Много чудеса вършел дивният Йоаникий. Само с една дума изгонвал от хората бесове, изцелявал всякакви болести с кръстното знамение и молитва и мнозина избавил от ухапване от змии. Затова към него се стичало множество народ - едни го молели за изцеление от болести, други - за избавяне от нечисти духове, трети - само за благословение и молитва. Това нарушавало безмълвието, на което се посветил; отегчен, той отново отишъл на Трихаликовата планина и пребивавал на нея, без да има никакво убежище.

Евстратий, монах от Авгарския манастир, хранейки гореща любов към блажения отец и желаейки да се види с него, ревностно го търсел и го намерил на Трихаликовата планина.

След обичайната молитва той попитал блажения Йоаникий за Лъв Арменец, който по това време царувал в Гърция, дали още дълго ще смуцава Църквата Божия с иконоборческата ерес. Светецът веднага казал, че Лъв скоро ще умре, което не се забавило да се сбъдне. Михаил, наречен Валвос, убил Лъв Арменец и стъпил на престола след него.

Като остарял, преподобният свикнал да ходи с тояга. Веднъж, когато вървял през един тесен планински проход, тоягата случайно паднала от ръцете му и се изгубила в пропастта и вече било невъзможно да се намери. Светецът, скърбейки за загубата на тоягата, преклонил колене, отправяйки обичайната си молитва към Господа, а тоягата през това време, пренесена от невидима сила по въздуха, се оказала в ръцете на светеца.

Друг път, когато преминавал през пустинята, блаженият намерил една пуста пещера, обитавана от бесове. Тази пещера се харесала на преподобния и той останал да живее в нея. Бесовете, които не понасяли присъствието му, въстанали против него явно и му причинявали различни безпокойства, надявайки се да го изплашат и прогонят оттук. Те крещели срещу него, скърцали със зъби, надсмивали му се, плашели го, бягали напред-назад, нападали го и сякаш разтърсвали цялата пещера. Но светецът, по думите на апостол Павел, стоял като в деня на битката, облечен "в бронята на правдата" и с щита на вярата и никак не се страхувал от вражеските нападения. Бесовете крещели: "Нима си дошъл тук да ни мъчиш преди време" и безсилни да победят непобедимия, бягали от него, бидейки сами победени.

По това време дъщерята на един болярин, истинно вярваща, лежала без сили на легло и много страдала. Когато я понесли към светеца, той веднага излязъл да я посрещне, и като се смилил над нея заради благочестието ѝ, тъй като тя почитала

светите икони, въпреки че живеела сред множество иконоборци, я изцелил от болестта с молитва и кръстното знамение. Там се случило да бъде зетят на светеца, който бил женен за сестра му; той бил помрачен от иконоборческата ерес и светецът дълго го убеждавал да познае правия път на истинната вяра и да отдаде подobaващата чест на светите икони. Когато не могъл да му въздейства с думите си (защото той подобно на фараона, пребивавал в упорство), тогава блаженият, като забравял за близкото си родство с него, се помолил на Бога да ослепеят и телесните очи на този иконоборец, лишен от душевни очи. Така и станало: зетят му ослепял и понесъл наказание, съответстващо на нечестиято му.

Този велик отец имал обичай да слиза от планината и да посреща всеки, който според слуховете се готвел да го посети. Той постъпвал така, за да не затруднява посетителите, защото изкачването на планината било трудно и неудобно. Веднъж при него отивали двама епископи, Халкидонският и Никейският, с тях били Петър и Теодор Студити, заедно с Иосиф и Климент. Блаженият, слизайки от гората, ги посрещнал и ги приветствал с любов. След обичайната молитва, когато започнали душеполезна беседа, блаженият казал на Иосиф:

- Не се смущавай, брате Иосифе, но трябва да се готвиш за изхода.

Тогава не разбрали тези думи на преподобния. Когато минали осемнадесет дни и Иосиф се преселил в другия живот, си спомнили думите на блажения Йоаникий и разбрали, че той с прозорливите си очи е предвидил смъртта на Иосиф и му предсказал именно за нея, казвайки му да се готви за изхода.

В петата година от управлението на Михаил, в края на четиринадесетата година от деня на смъртта на цар Никифор,

когато много славни боляри и войници били затворени в тъмница от българите, които тогава победили гърците, преподобният си спомнил за тези пленници и почувствал в сърцето си особено състрадание към тях, защото чул, че се намират в крайно бедствено положение, седейки в смрадна и мрачна тъмница, оковани във вериги, и че те по-скоро биха се съгласили да умрат, отколкото да продължат да живеят в такива страдания. От състрадание към тях Иоаникий оставил своето пустинно и безмълвно житие и отишъл в българската земя, за да освободи окованите и пленените. Като дошъл в града, в който гърците били оковани във вериги, той незабелязано се приближил към тъмницата, така че войниците, които пазели затворниците, не могли да го видят. Той направил кръстното знамение на вратите и тъмницата начаса се отворила. Като влязъл в нея, преподобният с кръстното знамение освободил всички от веригите и им заповядал да вървят след него. Всички затворници излезли от тъмницата, а стражите, присъстващи там, дори не забелязали това. Светецът, като освободил гърците от оковите и тъмницата, както Христос освободил от ада душите на праведните, през цялата нощ като нов Моисей, ги водил при сиянието на чудесна светлина и ги довел до пределите на гръцката империя. По пътя той ги учел да не бъдат, подобно на своите отци, род непокорен и огорчаващ Бога, но да се уповават на Него и да не забравят Неговите благодеяния и чудеса. Когато започнал да се прощава с тях, всички те паднали в нозете му, умолявайки го да им каже името си, и казвали:

- Кажи ни, човече Божий, кой си ти?

Преподобният не скрил името си, но им заповядал да въздават благодарност единствено на Бога; след което отново се върнал в своето тихо уединение.

Веднъж преподобният се качил на кораб и отплувал към обителта на свети Теофан, намираща се в Сигриан, за да се помоли там. Когато по обратния път спрял на остров Фас, жителите на острова, както монаси, така и миряни, като чули за пристигането му, дошли при него и го умолявали да изгони от техния остров змиите, които по това време много се размножили на острова. Светецът чул молбите им, възнесъл своите усърдни молитви към Бога и веднага всички змии от острова се събрали на едно и се хвърлили в морската дълбочина; оттогава повече не се появили на острова. Преподобният заминал оттук на друго уединено място. По това време с него бил игуменът на манастира, намиращ се на остров Фас, Даниил. На брата на Даниил, монаха Евтимий, светецът предсказал скорошна смърт и казал:

- Готви се, брате Евтимие, защото скоро ще се отправиш към "горния свят".

След това преподобният влязъл в една неголяма пещера с намерение да си почине в нея и там намерил демон, който бил още по-лют от предишните, които го измъчвали. Въпреки това той и Даниил останали да живеят в пещерата. Демонът, недоволен от присъствието им, се явявал черен и страшен и яростно ги нападал, желаейки да ги изгони от пещерата, но те, уповавайки се на Господа, безстрашно пребивавали там. Накрая този древен човекоубиец се нахвърлил върху тях, вързал нозете на Даниил, а на преподобния причинил такава болка в хълбока, че в продължение на седем дни той не можел да произнесе нито дума, след което демонът сам избягал от пещерата, понеже не можел да пребивава на едно място с Божиите угодници. След това преподобният отново се върнал на Трихаликовата планина и предсказал скорошната смърт на един монах на име Исакий, който нехаел за спасението си; освен това светият изгонил с молитва и кръстното знамение червеите от лозето, които причинявали големи опустошения.

Веднъж при него дошла за молитва една старица, игумения на Клувийската обител с дъщеря си. Той взел жезъла, който бил в ръката на майката, и го сложил в ръката на дъщерята. Майката се смутила и казала:

- Отче, жезълът ми е необходим, за да поддържам слабото си тяло поради дълбоката си старост.

Преподобният не ѝ казал нито дума, но с действието си предсказал бъдещето; защото не след дълго тази старица починала и дъщеря ѝ била избрана за игумения вместо нея. След това преподобният отишъл със своя ученик на друга планина, много дива и непроходима, която носела името Вранова. Като поживял известно време тук, той се изкачил на планината на Антидийската обител, построил си неголяма келия и живеел в общение с Бога. Тук извършил много чудеса, изцелявал болни, изправил говора на един заекващ, направил яростния и гневлив кротък, обърнал еретиците от заблудата към православието, на много предсказал смъртта, защото бил изпълнен с благодатта на живеещия в него Свети Дух.

Този преподобен достигнал такава висота в духовния живот, че дори не всички се удостоявали да го видят, и мнозина желаещи идвали при него в келията му, но не успявали да го съзрат. Когато си отивали, смиреният отец казвал на своя ученик:

- Брате Евстратий! По твоите молитви аз останах невидим за идващите.

Веднъж, когато на тази планина се строял храмът на свети Иоан Кръстител, чийто вид бил начертан от преподобния Иоаникий, отдалече дошли някои братя - монаси, желаещи да видят светлото лице на Божия угодник. Като пристигнали при строящия се храм, те седнали там, очаквайки идването на преподобния отец. Тук дошъл и преподобни Иоаникий, за да

види дали храмът се строи според дадения чертеж; той стоял пред очите на дошлите заради него братя, и гледал сградата, но те не могли да го видят. Като прекарал сред тях доста време, той се върнал в келията си, без да се покаже на дошлите, които с нетърпение очаквали идването му. Един от монасите, живеещи близо до него, на име Иоан, като узнал за станалото, му казал:

- Отче! Не биваше да оставяш в скръб братята, предприели заради тебе такова продължително пътуване, и да не им дадеш да видят лицето ти; това е много скръбно и смущава сърцето ми.

Светецът похвалил труда и усърдието на братята и започнал да се моли за тях, а след молитвата се обърнал към Иоан и казал:

- Брате! Ние нямаме своя воля, но Бог върши с нас това, което Му е угодно. Ако на Бога беше угодно дошлите братя да ме видят, то биха ме видели дори и тогава, когато бих се скрил от тях; но аз, без да се крия, дълго време стоях пред очите им, и ако те не са ме видели, значи така е било угодно на Бога.

Друг път, когато някои братя дошли при преподобния и седели пред келията му, разговаряйки помежду си, неочаквано се появила голяма и страшна мечка, идваща срещу тях от близкото поле. Като я видели, те много се изплашили.

Светецът им казал:

- Господ е дал на нас, Неговите раби, власт да тъпчем лъв и змей, които са по-страшни от всички зверове, а вие от мечка ли се боите?

Той заповядал да ѝ хвърлят парче хляб, тя го взела и отишла в пустинята.

Преподобният Йоаникий бил толкова духовен и имал такива ясни духовни очи, че можел да вижда и небесните духове, и душите на праведните. Така веднъж, стоейки на молитва, той видял душата на един архимандрит на име Петър, която ангелите носели със слава на небесата, обкръжена от сиянието на необикновена светлина, и разказал за това на учениците си за назидание.

По това време, когато над гърците царувал Теофил Иконоборецът, от този цар при преподобния били изпратени двама мъже да го попитат трябва ли да почитаме Христовата икона. Когато изпратените дошли при светеца, той отворил боговдъхновените си уста и когато започнал да говори със силата на дадената свише му мъдрост, тези мъже се засрамили, бидейки безсилни да му възразят с каквото и да е. Чрез него говорел Сам Бог, Който в Евангелието казва на Своите ученици: “турете си на сърце да не обмисляте отрано, що да отговаряте, понеже Аз ще ви дам уста и премъдрост”. Като им показал ясно, че на светите икони трябва да отдаваме подобаваща чест, той ги обърнал към пътя на истината и те, отрекли се от иконоборческата ерес, се поклонили на Христовата икона.

Веднъж игуменът на Авгарския манастир Евстратий попитал преподобния:

- Отче, докога светите икони ще бъдат потъпквани, докога ще бъдат извън Църквата и ще се усилят гонителите им, докога Христовото стадо ще бъде разхищавано от диви зверове?

Светият отговорил:

- Почакай малко, брате, и ще видиш действието на Божията сила, защото управлението на Църквата ще вземе в ръцете си Методий. Той при действието на Божествения Дух ще я

устрои, ще изтреби ересите, ще утвърди Църквата с православни вероопределения, ще възстанови спокойствието и единомислието, а десницата на Всевишния ще смири противниците му.

Това пророчество скоро се изпълнило, защото след известно време цар Теофил Иконоборецът умрял и на престола стъпил неговият син Михаил, поради малолетността на когото управлението взела в свои ръце майка му Теодора; а Методий бил поставен за патриарх. Той възстановил иконопочитанието, утвърдил Православието, разрешил всички църковни спорове и прекратил смутовете. Когато след известно време дяволът отново подбудил хора, смущаващи и раздиращи Христовата Църква, преподобни Йоаникий се притекъл на помощ на блажения Методий, който се борел с еретиците със силата на Словото Божие. И сам лично и със своите послания преподобният защитавал Православието и отново обръщал към Църквата отпадналите от нея; епископ Методий, който много пъти съвсем изнемогвал в борбата с еретиците, бил подкрепян и утвърждаван с послания от преподобния. Веднъж, когато по време на четенето на посланието на Йоаникий на събора, еретиците започнали по всякакъв начин да се надсмиват над блажения и да го хулят, преподобният, узнавайки за това от Божия Дух, внезапно се появил на събора и започнал така да говори за Бога и Божественото, че всички се удивлявали на неговата премъдрост и разум. И словата от неговите боговдъхновени уста не останали без въздействие; защото, както някога на Йерусалимското събрание по време на речта на апостол Павел, така и тук слушащите се умилявали в сърцето си, приемали думите му с любов и се обръщали към правата вяра. Така преподобният се грижел за църковния мир и за спасението на човешките души и скоро благодарение на неговите грижи и молитви ереста била потушена и църковният мир бил възстановен; а дяволът, смущаващ Църквата, побягнал

със срам, защото се боял от преподобния и от молитвите му изчезвал като восък от огън.

Веднъж в обителта се извършвало освещаване на молитвения храм, който бил построен от преподобния. Когато всички братя се събрали, а светеца още го нямало, внезапно се явил цял полк бесове, слизащи от хълма като истински хора. Всички много се изплашили, и не знаели какво да правят, а светецът, макар и да не бил с тях, духом виждал това, което ставало, и веднага започнал да се моли той издигнал ръце нагоре, възнасяйки моленията си към Бога, които като стрели поразили бесовския полк и го обърнали в бягство. Братята, като видели как бесовете бягат, сякаш гонени от удари и изранени, престанали да се боят и с радост продължили празника.

По това време измаилтяните воювали с гърците и като поразили гръцката войска, взели в плен много от войниците и ги държали във вериги. Един от знатните гърци, чийто родственик, младеж, също бил пленен, умолявал преподобния да спаси родственика му, както някога избавил гърците, намиращи се в плен при българите. Преподобният, бидейки милосърден, отишъл в земята на измаилтяните и като стигнал до тъмницата, извел на свобода не само този младеж, но и останалите гърци, намиращи се във вериги заедно с него, а стражата нищо не видяла, защото пред преподобния вратите се отваряли от самосебе си и веригите падали сами. По пътя към гръцката земя ги нападнали множество зли кучета, които светецът поразил със слепота, и пленниците преминали край тях невредими.

На планината, където се подвизавал преподобният, недалече от него живеел един монах на име Епифаний, известен с подвижничеството си. Дяволът възбудил в него чувство на завист към Йоаникий и той започнал да враждува против

блажения, понеже завиждал на славата, с която го прославял Бог, Който е казал: “Аз ще прославя ония, които Мене прославят”. От завист Епифаний замислил да погуби невинния и чист по сърце Иоаникий, поради което запалил сламата, която била в изобилие на планината, където се спасявал преподобният, за да изгори Иоаникий заедно с келията си. Но Бог, Който спасил от огъня отроците във Вавилон, запазил невредим и Своя угодник, блажения Иоаникий. Блаженият, виждайки злобата на врага си, не се разгневил срещу него и дори не се огорчил, но тъй като желяел да победи злото с добро и да разруши враждата с незлобие, отишъл със смирение при Епифаний, попитал го за причината за гнева му и го умолявал за прошка. И когато Епифаний в ярост ударил светеца в корема с тояга с остър накрайник, за да го прободде, Господ, Който не оставя “жезъла на нечестивците върху жребия на праведните”, запазил светеца невредим от удара. Това било изкушението на блажения, за което в началото му споменали двамата пустинници, които му дали левитонара и при това му казали:

- Към края на живота ти ще ти бъде причинено изкушение от завистливи хора, но горчивите последствия от него ще паднат върху главата на врага, а ти няма да претърпиш никакво зло.

Достигнал дълбока старост, преподобният наш отец Иоаникий, вече изнемогнал телесно от многото трудове и подвизи, дошъл в Антидиевата обител, там си построил неголяма келия и се затворил в нея; ако някога му се случвало да излезе от келията, тогава, като преминавал по обичайния път, той оставал невидим за тези, които не желяел да среща. В петата година от царуването на Михаил, причисленият впоследствие към лика на светиите патриарх Методий, предвиждайки близкото отиване на Иоаникий при Господа, дошъл при него със своя клир, за да изпроси от него последно благословение и молитви. Преподобният, след като много

дълго беседвал със свети Методий и дал на дошлите с него наставление за православната вяра, му предсказал, че и той скоро след неговата смърт ще премине от временния живот към вечния. След това, като произнесли молитва и се целунали един друг с последно целование, те се разделили и патриархът се върнал у дома си, а преподобният отец останал в келията си, подготвяйки се за смъртта с молитва. На третия ден след заминаването на патриарха преподобният и богоносен наш отец Иоаникий отишъл при Господа, в четвъртия ден на ноември, на деветдесет и четиригодишна възраст. В осмия месец след преставянето му починал в Господа и светейшият патриарх Методий, в четиринадесетия ден на юни. И така се сбъднало пророчеството на преподобни Иоаникий, което изрекъл на патриарха, че и той скоро след него ще премине от временния живот във вечния. Когато преподобният наш отец Иоаникий умираше, монасите, които по това време живеели на планината Олимп, видели огнен стълп, възлизащ от земята към небето, пред който вървели ангели, отварящи пред него райските двери и възвеждащи го към небесното блаженство. От това монасите узнали, че преподобният Иоаникий, завършил подвига на своя живот, преминава към небесния покой.

Преподобният извършил много чудеса не само по време на земния си живот, но и след преставянето си; много болни, докосвайки се до светите му мощи, получавали изцеление, други се избавяли от бесове, разслабени ставали от одъра си и всеки, от каквато и болест да бил обхванат, още щом се докосвал до ковчега, веднага оздравявал. Така Бог прославил Своя угодник с чудеса и приживе, и след смъртта му. По неговите молитви Господ да яви и на нас Своята милост и да ни изцели от болестите ни, душевни и телесни, за прослава на Своего свято име. Амин.

Тропарь преподобному Иоанникию Великому

глас 8

Слѣз твои́х течѣньми пусты́ни беспло́дное возде́лал еси́,/ и
и́же из глубины́ въздыха́ньми во сто трудо́в у плодоноси́л еси́,/ и
был еси́ свети́льник вселѣ́нней,/ сия́я чудесы́, Иоанни́кие о́тче
наш:// моли́ Христа́ Бо́га, спасти́ся душа́м на́шим.

Кондак преподобному Иоанникию Великому

глас 8

Звезда́ яви́лся еси́ всесвѣ́тлая, в ми́ре просвеща́яй,/ и су́щия
во мра́це страсте́й облистава́яй:/ врач же крепча́йший яви́лся
еси́,/ но я́ко прия́л еси́ благода́ть исцелѣ́ний,/ прося́щим тя
пода́ждь исцелѣ́ние, да зове́м:/ ра́дуйся, о́тче Иоанни́кие.

*(Явил си се като всесветла звезда, просвещаваща света и
осияваща стоящите в мрака на страстите: бил си целител
най-крепък. Но като приел благодат на изцеления, дай на
молящите те изцеление, за да зовем: радвай се, отче
Иоаникие.)*

**Страдание на светите мъченици епископ
Никандър и Ермей презвитер (I в.)**

Светите Никандър и Ермей били просветени със светлината на Христовото учение и поставени за свещенослужители от светия апостол Тит. Те обърнали много елини от езическото заблуждение към Христа. За това били хванати и доведени на разпит при комита Ливаний. Когато той след дълги старания да ги отвърне от Христа не могъл да постигне нищо, заповядал да ги завържат за буйни коне и да ги гонят, за да влачат Христовите раби. Влачени дълго време, те обагрили земята с кръвта си. Телата

им, удряйки се в камъни и пънове по земята, се покривали с рани и по човешкия закон те трябвало да умрат, ако Сам Господ не ги укрепявал по време на мъченията.

След това едва живи ги хвърлили в тъмница и ги мъчили с глад и жажда; но Господ ги хранел с небесен хляб и изцелявал раните им. След известно време те отново били доведени на разпит и когато отказали да се подчинят на мъчителя, били окачени на дърво, стъргани с желязо и изгаряни със свеци. После били хвърлени в нажежена пещ, но останали невредими, защото Ангел Господен слязъл при тях, охладил пещта и ги запазил невредими от огъня.

Накрая мъчителят заповядал да забият железни гвоздеи в главата, сърцето и корема им, след което изкопали яма за тях и още дишащи ги хвърлили в нея и я засипали с пръст. Приели такава жестока и тежка смърт, светите Никандър и Ермей достигнали вечния радостен живот с Господа, на Когото слава во веки. Амин.

Тропарь священномученика Никандра

глас 4

Мученик Твой, Господи, Никандр/ во страдании своем венец
прият нетленный от Тебе, Бога нашего,/ имеяй бо крепость
Твою,/ мучителей низложи,/ сокруши и демонов немощныя
дерзости. / Того молитвами// спаси души наша.

**Преставянето на блажения Симон
Юриевецки (1584 г.)**

Този блажен наш отец се родил в Плеска област, в село Оделево, от благочестиви родители Иродион и Мария. От млада възраст той приел върху себе си подвига на юродството и тайно избягал от родителския дом в гъсти и непроходими гори. Веднъж селяните от село Ялнатско край град Юриевец Поволжки, като секли дърва и събирали мед, намерили в дебрите блажения Симон. Те започнали да го питат кой е и откъде е родом. Но светецът не им казал нищо, освен името си. Като видели,

че свети Симон бил в много вежди дрехи, селяните се смилили над него и го довели в своето село при свещеника на име Иосиф. В дома на този свещеник свети Симон започнал да работи, той особено обичал да изпълнява тежки работи и чрез това умъртвявал плътта си: често мелел брашно с камъни, сечал дърва за всички жители на селото и от никого не вземал пари.

Често и ревностно посещавал Божия храм, където възнасял своите молитви към Господа и прославял Неговото свято име. Неведнъж светецът бил подложен на насмешки и поругания, но всичко това понасял кротко, без да изпитва злоба към своите оскърбители. И през зимата, и през лятото той носел само риза, никога не носел обувки; за легло му служела земята, за покрив - небето. След като прекарал немалко години в село Ялнатско, Симон се преселил в град Юриевец, където продължил да се подвизава в подвига на юродството заради Христа. Често добри хора му давали дрехи или ботуши, но той ги оставял и се обличал в дрипи. Светецът имал обичай да идва в хана. През зимата прекарвал нощите тук. Тогава той

се молел и бодърствал; стопаните и ношуващите често го изгонвали на студа. Нерядко той ходел по брега на река Волга и зимно време можело да се видят следите от босите му нозе. От суровия живот кожата му съвсем почерняла и прилепнала към костите. Често той изобличавал и укорявал себе си пред много хора и така смирявал плътта и духа си. За благочестивия си живот още приживе се удостоил с дара на прозрението и можел да вижда това, което било скрито от другите.

Веднъж, юродствайки, влязъл в дома на военачалника Третяк Трегуб. Военачалникът се разгневил на блажения и заповядал да го изведат от дома му насила. Като излизал от дома, светецът казал, че на другия ден ще се случи нещастие. Така и станало. На другия ден жената на военачалника паднала на излизане по стълбите и силно се ударила. Оттогава военачалникът започнал да уважава блажения Симон.

След известно време блаженият отново дошъл при него и предсказал, че в града ще избухне голям пожар. Така и станало. Повече от седемдесет двора били обхванати от пламъците. Тогаваш военачалникът заповядал да доведат блажения при него. Намерили го да стои на колене пред една от градските църкви. Той със сълзи се молел пред иконата на Пресвета Богородица. Довели блажения. Военачалникът заедно с други граждани започнал да моли светеца да ги избави от страшното бедствие. Симон протегнал ръка, посочил пламъка и като юродствал, ударил военачалника по бузата и пожарът веднага угаснал.

Светецът още приживе получил такава благодат от Господа, че по молитвите му ставали различни чудеса и изцеления на страдащите. Един жител на Юриевец, Иосиф Зубарев, преминавал с лодка река Волга. Внезапно задухал силен вятър и вълните започнали да заливат малката лодка. Изплашеният

Иосиф видял на брега блажения Симон; той започнал мислено да моли светеца да го спаси с молитвата си от неизбежна гибел. Тогава Иосиф обещал да му даде нови дрехи и обувки. Бурята веднага утихнала и Иосиф благополучно преминал реката. Но след това, както често се случва, забравил за обещанието си. След много дни той се срещнал с блажения.

- Иосифе - казал му светецът, - ти не изпълни обещанието си. Помниш ли какво ми обеща, когато потъваше във Волга?

Тогава Иосиф си спомнил обещанието си и почувствал срам.

- Иди - казал блаженият - и раздай на бедните това, което ми беше обещал, и никога не ги забравяй, защото милостинята избавя от нещастия и беди.

Веднъж свещеникът от съборния храм в Юриевец, на име Алипий, в чест на светия и славен великомъченик Георги, докато ядял риба, глътнал кост, която заседнала в гърлото му. Той дълго страдал, ставало му все по-зле и вече започнал да се отчайва за оздравяването си. Тогава той се срещнал с блажения Симон и започнал да го моли за помощ. Светецът се докоснал с няколко пръста до гърлото му и той веднага изплюл костта и оздравял напълно.

Веднъж през есента на Волга се надигнало силно вълнение. Един от юриеveckите жители Петър, живеещ недалече от брега на реката, изведнъж забелязал, че нещо ходи по вълните. Той се ужасил. Но като помислил, че е сбъркал, Петър се приближил до самия край на брега и започнал да се вглежда с напрегнато внимание. Изведнъж съвсем ясно видял, че това е блаженият Симон, който върви по водата с тояга в ръка. От изумление Петър не могъл да помръдне от мястото си. Блаженият се приближил към него и му казал:

- На никого не разказвай за това, което си видял, докато съм

жив.

След смъртта на светеца Петър разказал на всички за великото чудо. Всички се удивлявали и прославяли Господа, изпращащ в света Своите славни угодници.

Като предчувствал скорошното си заминаване от временния живот, светецът дошъл в дома на новия военачалник Теодор Петелин. Военачалникът, разгневен от нещо, не познавайки блажения, заповядал да го бият. Симон се разболял тежко. Оставен в двора на военачалника, светецът повикал при себе си един свещеник. Изповядал се и с голямо благоговение се удостоил да се причасти с Божествените Христови Тайни и предал святата си душа на Господа. Теодор, като узнал за смъртта на блажения, започнал горчиво да плаче и се разкажал за съгрешението си. В това време целият град се събрал за погребението на светеца. С псалмопения и духовни песни погребали тялото на светия угодник в Богоявленския юриевецки манастир. Това станало на 4 ноември 1584 г. На погребението на светеца военачалникът Теодор Петелин раздал много милостиня. Когато се върнал у дома, той видял, че парите му никак не са намалели. Тогава разбрал, че това е станало по дивния Божий промисъл и благодарил на Господа и на славния наш отец Симон. През 1619 г. над гроба на блажения построили храм в чест на Пресвета Богородица Одигитрия с олтари в чест на пророк Илия и на свети Макарий Желтоводски. Мястото над гроба на блажения Симон било отбелязано с дървена гробница, за да не стъпи някой на това място поради незнание. В това време при гробницата дошла една жена на име Саломия и помолила свещеника да отслужи панихида над гроба на светеца.

- Повече от 18 месеца лежах от тежка болест. Веднъж ми се яви един мъж, само по риза, бос, с дълги, черни коси, среден на ръст. Той застана пред мене и ми каза: "Иди в

Богоявленския манастир и помоли да отслужат панихида на гроба на Симон юродивия”. Аз се почувствах напълно здрава и дойдох да се помоля над гроба на този праведник.

Всички присъстващи били много удивени от разказа ѝ, защото тя никога не била виждала блажения Симон. Някои възрастни хора казали, че ѝ се е явил самият Симон: видът му бил точно такъв, какъвто го описала.

И много други чудеса станали на гроба на блажения. През 1635 г. патриарх Иосиф заповядал да направят рака за мощите и да изпишат икона на светия Божи угодник, непреставащ и досега да моли Господа за спасението на душите ни.

Тропарь блаженному Симону Юрьевецкому, Христа ради юродивому

глас 8

Яко войстинну гласа апостольскаго/ послушатель был еси,
блаженне Симоне,/ Христа бо ради изволив имети буйство,/ в
немже соблюл еси твоя к Богу добродетели, посреде молв
некрадомы,/ терпением убо пачеестественным Христа
подражав,/ посрамил еси лстиваго всю гордыню,/ тем и в
лютых ранах, якоже древний Лазарь,/ в недра Авраамля
преселился еси,/ идеже и ныне утешаяся, посещай град твой,//
почитающий любовь святую память твою.

Перевод: Ты был истинный последователь слов апостольских, блаженный Симон, ибо желал иметь безумие Христа ради (1Кор.4:10), в нем же сохранил ты добродетели перед Богом, которые невозможно похитить среди волнений (житейских), ибо ты сверхъестественным терпением подражая Христу, посрамил всю гордыню лстивого (диавола), потому и в

жестоких ранах, как раньше Лазарь, отошел в лоно Авраамово (Лк.16:19-22), где и сейчас получаешь утешение, посещай город твой, почитающий с любовью святую память твою.

Кондак блаженному Симону Юрьевецкому, Христа ради юродивому

глас 4

Возгорѣвся рачѣнием Гóрним,/ жѣстость вóльнаго юрóдства пáче всех слáдких мíра предпочѣл есѝ,/ отонúдуже повинúся ти огонь,/ от егóже запалѣния град твой Юрьевец избáвил есѝ,/ и вóды немóкренно, я́ко по сýху, прешѣл есѝ,/ и хотя́щия бы́ти предрѣкл есѝ,/ прослáвльшу тя тáко Бóгу,/ к Немúже моля́ся и о нас,// пою́щих тя, блажѣнне Сѝмоне, поминáй.

Перевод: *Возгоревшись усердием о Небесном, жестокость юродства по своей воле ты предпочел всем благам мира, потому и повиновался тебе огонь, от сожжения которым ты спас город твой Юрьевец, и по воде, как по суше, ты ходил, и предсказал то, что должно было произойти, ибо прославил тебя так Бог, Ему же молясь и о нас вспоминай, воспевающих тебя, блаженный Симон.*

Молитва блаженному Симону Юрьевецкому, Христа ради юродивому

О, Всесвятѝя, Живоначáльныя и Нераздѣльныя Трóицы ѝстинный угóднице и вѣрный ра́бе, блажѣнне и приснопáмятне Сѝмоне! О, избрáннице Бóжий, áще и мíру я́ко юрóд бы́вый, но премúдрыя житиѣм твоѝм удивля́й! О, преукрашѣнный добродѣтелями дѝвный чудотвóрче Сѝмоне! Се прѝсно ублажáем и ублажáти тя бúдем, предублажѣннаго Гóсподем нáшим Иисúсом Христóм. Ты бо, поревновáв всех прáведных блажѣнству, остáвил есѝ вся мíра сегó преходя́щая, и вослѣд

вѣрныя наша радости и воскресѣния Всесладчайшаго Иисуса потѣкл еси, и всесильною Того помощию даже горняго Сиона достигл еси, идеже есть веселящихся жилище. Ублажающе убо ты, прилежно молим, праведный человеце Божий: призри на ны, во многая искушения впадающия, моли о нас неизреченную всех человек радость и упование, Собезначальнаго Отцу и Духу Единороднаго Сына и Слово Божие, да и нас, Того непамятозлбное милосердие прогневлиющих, не оставит и вся на пользу нам да устроит, паче же да утвердит ны во своей Православней, истинней и непорочней вере непоколебимы и праведными Своими судьбами да спасет нас, ниже да попустит ны искустися паче, неже можем, и от бед же и печалей, присно на ны зде грех ради наших бывающих, милостивно нас да избавит. Ей, молим тя, рабе Христов: якоже в жизни твоей на требующия помощи призираал еси, тако и ныне нас, тебе молящихся, не отврати, но предстани о нас ко Господу и от лютых падений молитвами твоими изми нас. Умоли Его, да град твой сей, в немже добродетельно пожив, Богу угодил еси, сохранит от всех навет вражиих и люди, в нем живущия, вечныя жизни достойны да покажет. Паки молим тя, блаженне Симоне, посещай нас, тебе молящихся, в нуждах наших, да тобою заступаемы, непрестанно прославляем Христа Бога нашего, теплаго предстателя нам ты даровавшаго, яко Тому подобает всякая слава, честь и поклонение со Отцем и Святым Духом ныне и присно, и во веки веков. Аминь.

ЧЕТИ-МИНУТЫ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

[Против ереста на новостилието](#)

Икуменизъм в развитие - след като Б"ПЦ" напусна ССЦ

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

За Петровият пост и въпросите, които поражда

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО